

איור: טל לזר

השלט שולטטט

אין דבר מתסכל יותר משלט שנעלם או התקלקל. אצלי זה הוביל למסע בין ערוצים ולמחשבה לגדל שפם

גם הם סובלים מעצלנות שמונעת מהם להחליף את השלט ותוקעת אותם מול ערוצים מזוירים.

בערוץ 27 – "ויוה", אם חשוב לכם לדעת – נחשפתי לפרק 120 בטלנובלה הטורקית "גאות ושפל". מתברר שרגע לפני חגיגות החינה ומסיבת הרווקים של יאמאן, הוא נחטף בידיהם של אורקון, מוראט וגיראי, שמשאירים אותו ביער. ברגע האחרון הוא מצליח להיחלץ ולהתחתן עם מירה על שפת הים, מול מאות אורחים מאושרים ומשופמים.

בסדרה "קוסם סולטן" גיליתי שיש עוד מוראט (כנראה מדובר בשם נפוץ בטורקיה, כמו דני או משה), רק שכאן הוא סולטן שדואג לשלומה של הנסיכה פאריה. יש גם סדרה בשם "הבור", אבל היא נמצאת רק בתחילתה, בפרק 420, כך שעוד מוקדם לרווח מה קורה שם בדיוק.

את הצפייה בערוצים החדשים עשיתי באופן פרטי לגמרי, כשאין איש בבית, ומבלי ששיתפתי בתחביב החדש את הגברת הראשונה. בכל פעם שהיא נכנסה עשיתי כאילו אני נמצא במהלך העברת התחנות לעבר הערוצים דוברי הע"ב. אבל לצערי לא הייתי זכיר מספיק, ואחרי כמה ימים היא אמרה לי שהמנקה שלנו רואה טלנובלות טורקיות (למרות שהיא בכלל ממוצא מזרח-אסיאתי), כי בכל פעם שהיא פותחת את הטלוויזיה זה על ערוץ טורקי או על "ויוה". התעלמתי מההערה והמשכתי להתמכר לעלילות הטורקיות, תוך שאני שוקל לגדל שפם קטן, לא עניין שזר לי.

הרגשתי שסגנון הדיבור שלי מול רעייתי הפך מחוספס יותר, עם נגיעות של מבטא טורקי, ואחרי שהרוד לא נדלק, מצאתי את עצמי צועק "למה אין מים חמים בשורות-וורוד?". לפני שהיא יצאה מהבית, הערתי לה שהבגדים שהיא לובשת לא מספיק צנועים לביקור במסגד – סליחה, במשרה ומכיוון שכירוע לכם הכל מתחבר, ופייסבוק וגוגל מאזינים לנו, התיחלתי לקבל מודעות פרסומת להשתלת שיער באיטנבול. אחרי חודש וחצי של התחמקות, שבו זכיתי מאשתי לכינוי "החמקן", נשברתי והחלטתי לגשת לתחנת השידור הקרובה להחליף שלט. כשנכנסתי לאוטו, נתקעתי בפקק מהגיהנום. הוויזי תזמן שעתיים, שהם חמישה פרקים של "הבור", ולכן הרמתי ידיים וחזרתי הביתה. הגברת הראשונה אמרה לי: "זה סימן מאלוהים לכבות את הטלוויזיה ולעשות את מה שתמיד רצית לעשות – לקרוא ספרים".

התחלתי לקרוא, ואחרי דף אחד הרגשתי עייפות. זרקתי את הספר על הספה והלכתי לנמנם. עד שלא ימצאו פטנט שיעביר בשבילי דפים, אני לא קם. ❌

yairn@israelhayom.co.il

כמו "הארי פוטר והאסיר מאזקבאן". זה מתסכל במיוחד, כי אם לחצתם בטעות על "נקה" במקום על "חזור", תצטרכו להתחיל מהתחלה.

בעיה מהותית נוספת בשלטי הטלוויזיה והכבלים היא שהייתב עליהם נשחק משימוש יתר, עד שכבר לא רואים את המספרים והאותיות וצריך לנחש את המספר. זה עלול להוביל לכך שבמקום להקליד 75 לערוץ הופ לקטנטנים, תגיע ל-65, שם נמצא ערוץ אגו לחרמנמים.

מצב הכפתורים בשלט הוא פונקציה של מידת השימוש בהם. אצלי, למשל, הכפתור עם הספרה 5, שמשמש את כל ערוצי הספורט, נראה חרש מהניילונים כתוצאה מהיעדר שימוש (לפחות עד שיתחילו לשרד שם את אליפות העולם בכדורי שוקולד). לעומת זאת, הספרה 1 שחוקה לחלוטין. ואם לא די בכך, לפני כמה שבועות היא החליטה שמספיק לה והפסיקה לתפקד לחלוטין. כנראה השתחל לשם איזה גרגיר במכה, או שהיא סתם הרגישה לחוצה, ומעכשיו שום דבר כבר לא מזוין לה.

מכיוון שעבדכם הנאמן מעדיף תמיד למצוא את הפתרון שיגרום לו לכמה שפחות אינטראקציה עם מחלקות שירות לקוחות, מצאתי את עצמי לוחץ על החיצים בשלט למעלה ולמטה, ומגיע לערוץ הרצוי גם בלי להקיש את המספר שלו. הרגשתי שדפקתי את המערכת, גם אם זה אומר שהחלפת ערוץ גוזלת עכשיו יותר זמן מהפסקת פרסומות וגורמת לי לכאבים באצבעות.

בדרך הארוכה לערוץ המיועד נחשפתי לערוצים שלא הכי רתי קודם, וככל שחלף הזמן כך מצאתי את עצמי חונה ליותר ויותר זמן בערוצים יותר ויותר הזויים. אחרי כמה ימים, ערוץ החדשות האיטלקי, שבתחילה שימש רק נקודת מוצא למסע אל הקושרמו, הפך להיות התחנה הסופית שלי, ושקעתי באיסקפום המוחלט של דיווחים על שיטפונות בטוסקנה. ניקיתי את הראש עם הדיווחים על מחסור בפסטה במחוז הרולומיטיים, וגם כשהגיעה ידיעה על חיסול של המאפיה בסיציליה זה לא עורר אצלי דאגה, רק חשק לאכול קנולי טוב.

מדי פעם נדרתי ערוץ אחד או שניים למטה. התאהבתי במי גישה של הערוץ הרוסי למרות שאיני חוגג נוביגוד, ובערוץ האוכל למרתי על המנות המנחמות של מרי ברי, הבשלנית מברייטניה, שמבשלת בהשראת היערות בסקוטלנד נקניקיות, טארט ארטישוק ובצל מקורמל.

ברחתי גם לערוץ הבריאות, לסדרה בשם "יש רופא בבית", שבה צוות רופאים מתערב בחייהן של משפחות הזקוקות לשינוי דרסטי במצבן הבריאותי – כמו בני הזוג ג'קי וריצ'י, שבדיוק כמוני סובלים מהשמנת יתר ומכולסטרול גבוה. מעניין אם

בשנים האחרונות פיתחנו תלות בלתי נסבלת במכשירים קטנטנים. בלי הטלפון הנייד אנחנו לא מסוגלים לנווט, להעביר כסף, לחנות או להודיע בדיוק באיזו שעה נגיע לכל מקום (ואז לגלות שהוויזי עבד עלינו ברבע שעה); אנחנו תלויים גם במפתחות חשמליים לרכב ובשלטים מסוריים שונים, שהטלפון החכם עדיין לא החליף – כמו אלה של המזגן, של הטלוויזיה ושל הממיה. במשפחות מסודרות במיוחד, בני הבית מקפידים בתום השימוש להחזיר כל שלט למקום קבוע, כדי שבפעם הבאה שמישהו יודקק לשירותיו הוא לא יצטרך לצאת מדעתו בחיפוש אחריו. במשפחות רגילות, שלא מעניקות חשיבות לעניינים וניחים כמו סדר ויעילות, דואגים להשאיר את השלט בכל פעם במקום אחר, עם עדיפות למקור מות הכי לא הגיוניים.

אין דבר מתסכל יותר משלט שנפל בין הכריות של הספה בסלון, נעלם מתחת לשיטה, הונח בטעות באמבטיה. לא נעים להודות, אבל אני כבר ראיתי גם שלט בתוך המקרה רגעי האימה של חיפוש השלט של המזגן ביום חם, או השלט של הטלוויזיה לפני המדגם בליל הבחירות, לא היו מביישים ילד שאיבד את אמא שלו בקניון. ברגעים האלה האדם משרד לסיביבה אותות מצוקה, כולל הזעה ורעידות בידים, וכל חייו (או לפחות כל לוח השידורים) חולפים לו מול העיניים; עניין שמסתיים כשהוא מגלה שהוא בסך הכל ישב על השלט.

נכון שאמורה להיות גם אפשרות לשלוט בווליום ולהעביר ערוצים דרך הטלוויזיה עצמה, אבל בינינו, אף אחד – כולל טכנאי טלוויזיות – לא באמת יודע איפה מסתתרים הכפתורים האלו, ואיך מגיעים אליהם. ובכלל, המחשבה על תפעול טלוויזיה בלי שלט נשמעת מיושנת לא פחות משמיעת מר זיקה דרך ריסק או הפעלת טלפון עם אסימונים. ואיך תש-לטו במזגן בלי שלט? תביאו סולם ותטפסו בכל פעם שתמצאו להעלות או להוריד את הטמפרטורה? כבר יותר פשוט לעבור לגור באיטנבול.

השלטים גם לא ידירותיים כלפי אלה מאיתנו שראיתם אינה חדה. הכיתובים עליהם קטנים מאוד, ובניגוד לטלפון הנייד, כאן אין אופציה להגדיל את האותיות. לא פעם, בעיקר בלילה, אני נאלץ להחליף את משקפי ה"לרחוק", שאיתם אני צופה בטלוויזיה, במשקפי ה"לקרוב" כדי לצפות בשלט ולהבין אם זה הכפתור של הווליום או של הערוצים.

אחד הדברים המעצבנים בשלטי הממירים הוא הניסיון להקליד שם של סרט. בניגוד לטלפון החכם, שמאפשר כתיבה חופשית, בשלט אתה אמור ללחוץ שלוש פעמים על הספרה 5 כדי להגיע לאות ל', או ארבע פעמים על 9 כדי לקבל פ' סופית. כמה קשה לחפש באמצעות השלט סרטים